

ВОЛИНСЬКІ ЄПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

За єдину Помісну Українську
Православну Церкву!

Часопис Волинської єпархії
Київського Патріархату

№ 11-12 (84-85) листопад-грудень 2011 р.

З нагоди престольного празника в соборі Покрови Пресвятої Богородиці м. Ківерці (на світлині інформаційної служби єпархії) перебувала копія Тростянецької чудотворної ікони Богоматері «Одигітрія». Святкову Відправу очолив архієпископ Луцький і Волинський Михайл. Із ним співслужили ректор Волинської православної богословської академії протоієрей Ігор Швець, декан протоієрей Іван Семенюк (настоятель собору) та інше духовенство. У проповіді про віру владика підкреслив, що завдяки молитвам наших пращурів ми сьогодні не переслідувані. Однак чомусь далеко не всі – у храмі, щось заважає нашому спілкуванню з Богом. А все через гріховність – невдячність до батьків, безвідповідальність у шлюбі, неповагу до ближніх, зазначив архієрей. Потрібно очистити своє серце, противши провини ближнім своїм, адже коли ви простили, то і Бог вам простить, і Пресвята Богородиця візьме під Свій покров.

З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

19 грудня – святителя Миколая, архієпископа Мир Лікійських, чудотворця

Ім'я святителя Миколая вшановується і на Сході, і на Заході. Країни, в яких він ніколи не бував, мають його своїм заступником і покровителем. Молитовного клопотання святого Миколая перед Богом просять хворі, подорожні, скривджені. Усі вважають святителя близьким, доступним, швидким помічником, другом і охоронцем у бідах. Ким же був мирлікійський святий?

Народився св. Миколай в місті Патарі в Малій Азії (теперішня Туреччина) у благочестивій християнській сім'ї Феофана та Нони близько 280 року. Вже змалку був набожним: уникав світських веселощів і любив бувати в храмі. Нарешті вирішив повністю присвятити себе Богові та прийняв чернечий постриг. Після смерті батьків Миколай став спадкоємцем великого маєтку, який в ім'я Ісуса Христа потай роздав бідним. Відтоді допомагав усім, хто потребував цього. Його дядько – єпископ Патара – переконав Миколая прийняти сан священника.

Пізніше Миколай вирушив до Палестини поклонитися святим місцям. Відвідавши найголовніші святині Християнства, вирішив усаміт-

нитись і стати пустельником, але неземний голос зупинив його і наказав іти додому. Повернувшись у Лікію, святий, прагнучи відлюдного життя, вступив у монастир «Святий Сіон». Та Господь знову провів його іншим шляхом. Миколай почув слова: «Не тут та нива, де ти повинен принести плід, якого Я очікую. Повертайся у світ і хай буде прославлене в тобі Ім'я Моє». У видінні Христос подав йому Євангеліє, а Пресвята Богородиця – омофор (елемент єпископського облачення).

І справді, після смерті архієпископа Йоана Миколая було обрано єпископом міста Мири. Сталося це після того як одному із владик собору, на якому вирішувалось обрання нового архієпископа, у видінні було вказано Божого вибранця – майбутнього святителя. Та навіть в архієрейському чині Миколай залишався прикладом смирення, доброти і милосердя. Він носив простий одяг, їв раз на день, пив лише воду, не прагнув розкоші і дуже багато молився.

Під час гоніння в Римській імперії на Церкву Христову святий Миколай був кинутий до в'язниці. Він не лише мужньо зносив ув'язнення, але й надавав моральну підтримку іншим християнам: допомагав їм витримати катування, кайдани, голод і холод. Коли Константин Великий

став імператором, святий Миколай був звільнений із тюрми і повернувся до своєї пастви.

325 року святий брав участь у Першому Вселенському соборі, під час якого ревно захищав православну віру.

Помер великий подвижник у грудні 343 року. Тіло поховали в соборному храмі міста Мири, а пізніше перенесли в італійське місто Барі.

Святий Миколай вислуховує прохання кожного, хто з вірою звертається до нього по допомогу. Багато віків лежать у гробниці мощі Миколая Чудотворця, і до сьогоднішнього дня мироточать. Через мир і мощі творяться чудеса. У місті Барі є навіть особливий журнал, який виходить кілька разів на рік. У ньому детально описуються всі випадки зцілень від хвороб та інші ознаки того, що діяльність Миколая триває.

Ми інколи гадаємо, що нам дуже далеко до святих людей, нам важко обрати їх собі за приклад для наслідування, адже вони – вибрані Богом люди, незвичайні. Насправді ж їхня відмінність від нас лише в тому, що вони наважились відповісти на Божий заклик, який звернутий і до кожного з нас. Немає поміж нас вибраних і не-

вибраних. Апостол Павло говорить, що Бог хоче, щоб усі люди спаслись і прийшли до пізнання істини. Христос приніс нам учення про те, що кожна людська душа є для Бога величною цінністю. Але Господь із сумом говорить, що багато покликаних, але часто вони виявляються недостойними. Він кличе усіх, але мало тих, хто відгукується на цей заклик.

Для того, щоб почати служити своєю любов'ю Господеві, не потрібно великих подвигів. Ісус сказав: «Хто напоїть одного з цих малих тільки кухликом холодної водиці, істинно кажу вам, той не втратить своєї нагороди». Будівля нашої душі зводиться з невеликих цеглинок – щоденних добрих справ. Прощена образа, прояв терпіння в труднощах, трошки більше поваги до людей, трошки більше доброзичливості: втішити засмученого, помолитись за інших, відвідати хворого, дати хліба бідному – Христос це вважає дуже важливим, бо це зроблено з любов'ю до Нього. Нехай святий угодник Божий Миколай Чудотворець стане нам у допомозі.

Священик Андрій РОТЧЕНКОВ,
настоятель парафії Мучениць Віри, Надії,
Любові та Софії в Луцьку

Наша газета – у Вашу скриньку

Боголюб'язний читачу! Наш часопис – надійна підмога та корисний засіб у духовному житті православного християнина. Аби ця найпопулярніша волинська релігійна газета надходила Вам додому – випишіть її у будь-якому поштовому відділенні області, починаючи з будь-якого місяця.

Вартість одного примірника з доставкою – **1 грн 48 к.** (без вартості приймання передплати). Індекс у поштовому каталозі обласної періодики – **91241**. Архів основних публікацій «Волинських єпархіальних відомостей», радіопередач, церковні новини тощо – в інтернеті за адресою: www.pravoslavja.lutsk.ua

ХРОНІКА

У кафедральному соборі

4 жовтня біля Волинської державної обласної універсальної наукової бібліотеки імені Олени Пчілки освятили перший в Україні пам'ятник цій достойниці, матері Лесі Українки. Богослужіння очолив староста собору Святої Трійці протоієрей Володимир Подолець. У молитві взяли участь представники облдержадміністрації, міськради, громадськості, працівники бібліотеки. Звертаючись до присутніх, о. Володимир зазначив, що в Біблії описано сім'ї, від яких народжувалися ті, котрі виконували Божу місію на землі. Це – батьки Мойсея, Йоаким та Анна, Захарія та Єлизавета. І в нові часи було чимало сімей, у яких народжувалися титани духу. Сьогодні нам необхідно дбати про те, щоб надалі благочестиві родини не закінчувалися. Нині наше суспільство трішки принишло, але нам треба гуртуватися, щоб, пророкуючи християнське й українське, вести за собою інших – до добра, миру, любові, підкреслив душпастир.

14 жовтня, на Покрову Богородиці, з нагоди Дня козацтва і 69-ї річниці утворення УПА декан Троїцького собору протоієрей Микола Нецькар очолив хресний хід до пам'ятника жертвам політичних репресій на Замковому майдані та відправу заупокійної літії. У богослужінні взяли участь члени Братства ветеранів ОУН-УПА Волинського краю ім. Полковника Кліма Савура, представники обласної та міської влади, громадські активісти, учні місцевих навчальних закладів.

30 жовтня отець декан та інше духовенство взяли участь у святковій академії з нагоди 20-річчя відродження Союзу українок на Волині, що проходила в палаці культури за участю міського голови Миколи Романюка, народних депутатів України Лілії Григорович і Володимира Карпука, представників облдержадміністрації та облради. З благословення архієпископа Луцького і Волинського Михайла о. Микола вручив голові волинських союзнок Любові Ганейчук високу церковну нагороду – орден Великомученика Юрія Переможця. Обласну організацію Союзу нагороджено благословенною грамотою. До привітань долучилися архієрейський хор «Оранта» під керівництвом Василя Мойсіюка.

21 листопада в кафедральному соборі Святої Трійці відправили панахиду по вояках Волинської групи Армії УНР, які загинули від рук більшовиків. Богослужіння очолив голова інформаційно-видавничого центру єпархії протоієрей Віталій Собко.

Історія наших героїв трагічна. 17 листопада 1921 р. неподалік с. Базар, що на Житомирщині, під час Другого Зимового походу група під командуванням генерал-хорунжого Юрія Тютюнника зазнала поразки в бою з 9-ю Кримською кавалерійською дивізією Котовського. Понад 400 воїнів загинуло, деякі, щоб не потрапити до рук червоноармійців, заподіяли собі смерть, 537 опинилися в полоні. З останніх десятки поранених померли, 41-го офіцера піддали подальшим допитам, решту засуджено на смертну кару. Після суду полонених перевели до Базара і розстріляли в церкві. 23 листопада в Базарі більшовиками було розстріляно 359 полонених учасників походу, з яких ніхто не погодився перейти на службу до Червоної армії.

Обнадійливий успіх

Останніми роками у рамках Франкфуртського книжкового ярмарку – найбільшого і найпрестижнішого на континенті – відбувається Європейський форум християнських видавців і книгорозповсюджувачів «Marketsquare Europe». Це семінари з нових тенденцій видавничої справи, які проводять провідні фахівці, ділові зустрічі видавців та конкурс «Європейська християнська книга року». Цей Форум уже відбувся в Голландії, Угорщині, Румунії, а 5–8 жовтня ц. р. – в Україні.

У м. Ірпінь поблизу столиці зібрались учасники семінарів, конкурсу та члени журі. Видавничий відділ «Ключі» нашої єпархії виявився єдиним, хто представив православне художнє слово. Це книги, випущені цього року: збірка творів Лесі Українки на біблійну тематику «Що дасть нам силу?» та поетичний епос Брата Віктора «Діяння небожителів».

ВАРТО ЗНАТИ

Перша відправа нового акафіста

Цього року наша Церква відзначає 1000-ліття закладення київського собору Святої Софії – головного храму Русі-України. Із цієї нагоди 18 жовтня архієпископ Луцький і Волинський Михайл у співслужінні з духовенством кафедрального собору Святої Трійці вперше відслужив новий україномовний акафіст Пресвятій Богородиці перед Її образом «Нерушима Стіна» у храмі Великомучениці Катерини луцького Свято-Василівського жіночого монастиря. Нерушимою ця центральна ікона Софійського храму (більше відома як «Київська Оранта») іменується тому, що стіна, на котрій вона зображена, – єдина, яка дійшла без перебудов і реконструкцій. Це символ непорушності Церкви, стійкості нашого народу.

Молільниками були викладачі історії, української мови і літератури, образотворчого мистецтва і художньої культури – учасники круглого столу «Вивчення історико-культурної спадщини України в процесі викладання предметів суспільно-гуманітарного, естетичного циклів», присвяченого ювілею Софії Київської. Захід організував Волинський інститут післядипломної педагогічної освіти.

Світлина інформаційної служби єпархії

ти. Учителі мали змогу поспілкуватися з архієреєм та автором нового акафіста – літредактором інформаційно-видавничого центру єпархії Віктором Гребенюком (літературний псевдонім – Брат Віктор). Він давно працює на ниві церковної поезії. Кілька років тому почали служити його акафіст Пресвятій Богородиці, у чудотворній Холмській іконі прославлений, – першу спробу римованих акафістів у нашій Церкві. Акафіст «Нерушимій Стіні» – новий етап у відродженні жанру.

У проповіді та на прес-конференції владика зазначив, що православному служінню поезія аж ні як не чужа. Наприклад, частини Святого Письма, як-от Псалтир, – це в оригіналі зразки давньої поезії. Рима притаманна грецьким першовірцям акафісної творчості. У такій формі зміст легше сприймається, запам'ятовується, твір легше розспівується – і в церкві, і вдома. Тому ми благословили до використання цей акафіст, єпархіальне видавництво «Ключі» видрукувало його.

А голова інформаційно-видавничого центру єпархії протоієрей Віталій Собко підсумував це перше служіння нового акафіста такими словами: «Мабуть, ще ніколи в церкві не звучала настільки гарна й багата українська мова і ще ніколи в українській мові не було стільки богослів'я і церковності».

ПАЛОМНИЦТВА

Святий Пантелеймон у нас

21–24 жовтня в Луцьку перебувала частина мощей святого великомученика й цілителя Пантелеймона, яку привезли з Чернівецької єпархії.

Святиню зустріли на Київському майдані настоятель парафії Холмської ікони Божої Матері протоієрей Михайло Оніщук (ініціатор паломництва), декан монастирів єпархії ігумен Константин (Марченко) з братією, інше духовенство, викладачі й студенти Волинської право-

тих останків у духовному житті православного християнина.

Як розповів інформаційній службі єпархії о. Михайло, близько двохсот років тому мощі великомученика Пантелеймона Цілителя привіз на Буковину нащадок грецьких імператорів Олександр Контакузін. Він любив подорожувати і якимось відвідав цей край, облюбував його і придбав кілька сіл. Тут і прославився захисником Христової віри та великим благодійником.

славної богословської академії, віряни. Хресним ходом ковчег із мощами перенесли до храму Холмської Богоматері, де протягом трьох днів і вдень і вночі відправлялися Богослужіння й вірні прикладалися до святині.

24 жовтня мощі перенесли до кафедрального храму Святої Трійці. Їх зустрів тут архієпископ Луцький і Волинський Михайл із іншими священнослужителями, відправив Божественну Літургію і виголосив слово про значення свя-

Відзначили жертводавця і ченці з Афону, подавши йому два святих ребра Цілителя...

За часів радянської влади церкву, яку збудував Олександр і в якій зберігалася безцінна святиня, було пограбовано й зруйновано, а мощі втрачено. Проте згодом місцеві мешканці їх віднайшли й повернули у відновлений 1989 року храм.

Валерія ЛЕСЮК

Світлина інформаційної служби єпархії

Кілька десятків експертів зі США і багатьох країн Європи оцінювали подану на конкурс продукцію видавництв України і закордону. Причому вони не мали права віддати голоси за номінанта зі своєї батьківщини. Попередні рецензії, дані хоча й іншими видавництвами духовної літератури, але зі своєї країни, теж не мали вирішального значення. У результаті таємного голосування третє місце на конкурс «Європейська християнська книга – 2011» здобули «Діяння небожителів». Про це повідомили ЗМІ Америки і Європи. Твором волинця зацікавились іноземні видавці.

У заключному слові перед вельмиповажною аудиторією Брат Віктор зазначив: «Нині Європа швидко дехристиянізується. Особливо легко зневірюються інтелектуали. Християнську віру маємо поновно доносити інтелектуалам тією мовою, котра зрозуміла у їхньому середовищі. Бо, за словами апостола, із греками треба говорити по-грецьки, з юдеями – по-юдейськи. Головний персонаж „Діянь небожителів“ – інтелектуал, і він зневірився. Але Господь переніс його в інші світи, він побачив, що там за кожну душу йде безперестанна битва цілих військ ангелів і демонів. Тут він поспілкувався з багатьма святими різних часів, побачив сцени з їхніх життів. Тож на землю вернувся вже зміцненим у вірі».

Далі літературний редактор інформаційно-видавничого центру нашої єпархії Віктор Гребенюк зокрема сказав: «Я писав цю книгу 18 років, для її створення закінчив духовну семінарію. Епос написано сонетною формою, сюрреалістичним методом, він насичений безліччю історичних, теологічних, культурологічних алюзій, тобто створений мовою інтелектуалів».

Уже відгуки перших читачів свідчать, що «Діяння небожителів» вийшли такі недаремно. Результат на конкурс «Європейська християнська книга – 2011» дає надію на щасливу долю цій книзі.

Будьмо новими!

13 жовтня, в день пам'яті святителя Михайла, першого митрополита Київського і всієї Русі, єпархія відзначила день ангела архієпископа Луцького і Волинського Михайла. З цієї нагоди у кафедральному соборі Святої Трійці відправили Божественну Літургію та подячний молебень. Із владикою співслужили канцлер протоієрей Микола Цап, ректор Волинської православної богословської академії протоієрей Ігор Швець, декани єпархії та інші священнослужителі.

Після Богослужіння о. Микола від імені духовенства привітав архієрея зі святом і побажав міцного здоров'я, реалізації всіх задумів і витривалості в нелегкому архіпастирському служінні. Також канцлер зазначив, що особливої уваги владика приділяє розвитку монастирів, освіті духовенства, адже завдяки його старанням Волинська духовна семінарія стала богословською академією. З часу його призначення в області зареєстровано 104 релігійні громади, освячено 55 ново-збудованих храмів.

Владика подякував за вітання та зазначив, що сьогодні, як і 2000 років тому, необхідно говорити людям про віру в Бога. Ми повинні покласти всю надію на Господа. Нам треба старатися ставати новими особистостями – розуміючими, небайдужими, активними, підкреслив архієрей.

У Цуманському деканаті

14 жовтня, на Покрову Пресвятої Богородиці і в день 69-ї річниці утворення Української повстанської армії, у лісі поблизу селища Цумань декан протоієрей Тарас Манеюк освятив пам'ятний знак на місці поховання двох воїнів УПА, що загинули 1947 року, і відправив панахиду. До молитви долучилися голова райдержадміністрації Леонтій Кричків, селищний голова Олександр Кобилан, представники громадськості, ЗМІ, місцеві мешканці. У проповіді о. Тарас зазначив, що лише через прощення і примирення один з одним ми можемо розбудувати незалежну Україну. Тому в молитвах повинні згадувати всіх тих, хто віддав своє життя за волю Вітчизни.

У Камінь-Каширському деканаті

14 жовтня декан протоієрей Володимир Мицько освятив нову будівлю Добренського

Продовження на 4 стор.

ВІДПОВІДЬ БОГОСЛОВА

ЗАСЛУЖИВ – НОСИ
Хоча головна нагорода – Царство Небесне

Запитання

За що посадовці отримують від Церкви нагороди? Вони сприяють поширенню православ'я, надають йому якісь переваги чи щось інше? А як же тоді інші конфесії? А як же тоді Конституція України, де чітко записано, що наша держава є світською?

Відповідає
кандидат богословських наук
протоіерей Микола Цап'юк

Православна Церква у стосунках з державою як еталон використовує доктрину святого Юстиніана: «Найвеличніші дари Божі, дані людям вищим людинолюбством, – це священство і царство. Перше служить справам Божим, друге – піклується про справи людські. Обидва походять від одного джерела і прикрашають людське життя... Коли священство непорочне, а царство користується лише законною владою, між ними буде добра згода (симфонія)».

Метою Церкви є вічне спасіння людей. Мета держави полягає в тому, щоб забезпечити людям земний добробут і мирне співіснування в тимчасовому житті. У часи Візантійської імперії Церква відповідала за моральний стан суспільства і займалася «божественними» справами. Держава ж займалася справами «земними», забезпечуючи життєдіяльність суспільства. При цьому держава була захисником Церкви і чекала від неї молитви та благословення на добрі справи. Таке ставлення Церкви до держави зберігається у

православних і донині. В історії відомі два головних види невизнання симфонії – це доктрини цезарепапізму та папоцезаризму. Перша визнає перевагу держави, друга – Церкви.

Церква, як і кожен громадянин, може повсюдно висловлювати свою думку з важливих питань, а також свідчити про добрі чи злі справи державних чиновників, політичних партій, рухів або окремих осіб. Зовнішнім вираженням ставлення Церкви до тієї чи іншої особи, її вчинків на благо народу та релігійного життя суспільства служать церковні нагороди – благословенні грамоти та ордени, що їх вручають ієрархи Церкви.

Пам'ятаючи заклик апостола Павла прагнути «мати мир з усіма» (Євр. 12:14), ми молимося, щоб Господь благословив нас миром і дав таких правителів і законодавців, за яких би Церква могла безперешкодно нести свою спасительну місію.

Сфери співпраці Церкви і держави у сучасних умовах – це насамперед турбота про збереження моральності в суспільстві; справи милосердя та благодійності, розвиток спільних соціальних програм у всіх галузях служіння ближньому; відродження й збереження історичної культурної спадщини (особливо пам'яток історії та культури) тощо. Плідною є співпраця із закладами охорони здоров'я, вищими навчальними закладами, місцями позбавлення волі. Майже при кожній лікарні, вузі чи в'язниці сьогодні діє храм або молитовна кімната, впроваджуєть-

ся викладання релігійного світогляду в школі. Церква спирається в цьому на активну позицію мирян та всіляко сприяє цій богоугодній справі, у тому числі церковними відзнаками.

Священнослужителі не можуть бути державними чиновниками, тому що покликані на службу Богові і Його Церкві, але можуть представляти вірян та виражати їх думку у виборних органах влади. Стосовно ж православних мирян – ніщо не стоїть на перешкоді їхній участі у діяльності органів законодавчої, виконавчої та судової влади, у політичних організаціях. Більше того, така участь, якщо вона здійснюється згідно з віровченням Церкви, її моральними нормами та офіційною позицією в суспільних питаннях, є однією з форм місії Церкви у суспільстві, а миряни – державні мужі можуть бути відзначеними церковними нагородами за ревність у служінні народу. Участь православних мирян у громадських і політичних процесах припинялася лише за часів державного атеїзму.

Православний християнин – політик або державний діяч – повинен будувати свою діяльність на нормах євангельської моралі, на справедливості та милосерді, на піклуванні про духовне й матеріальне благо людей, на любові до Вітчизни, на прагненні перетворювати навколишній світ за словом Христовим. Водночас православний християнин, який працює у сфері державного чи політичного життя, повинен набути дару особливої жертвовності й особистої самовідданості. У контексті сьогоденного розділеного й суперечливого суспільства більшість рішень, які ухвалюються, і політичних заходів, що відбуваються, приносять користь одній його частині й водночас обмежують або зачіпають інтереси інших. Чимало таких рішень і

заходів пов'язані з гріхом або з потуранням гріху. Саме тому від православного політика вимагається надзвичайна духовна й моральна чутливість і відповідальність. Він повинен бути дуже уважним до свого духовного стану, щоб його державна або політична діяльність не перетворилася зі служіння на самоціль, яка живить гординю, жадібність та інші пороки.

Нагороджуючи тих чи інших державних діячів або в минулому – історичних особистостей, Православ'я ніколи не «канонізувало» жодної з форм суспільного устрою і способу керування державою. Це є звичайний вияв поваги до земних благодіянь людини, подяка за них і заохочення до нових добрих справ. Метою Церкви є спасіння душі людини, мета держави – облаштування земного благополуччя людей. «Царство Моє не від світу цього», – говорив Христос (Ін. 18:36). І Церква, що має Небесного Царя, покликана до виконання своєї місії в умовах будь-якого політичного середовища.

Деклароване в Конституції відокремлення Церкви від держави в сучасних реаліях не може не враховувати фактичного стану речей: одні й ті самі люди є громадянами держави і членами Церкви, тож прагнучи досягнути вічне життя з Богом, водночас не можуть та й не повинні відмежовуватися від суспільства і політичних процесів у ньому.

Щодо деяких особистостей, котрих Церква може виокремити своєю увагою, тобто благословенням чи церковною нагородою, слід зазначити, що у всі часи особистість відігравала важливу роль в історії. Оцінка ж особи, безумовно, має проводитися з позиції кінцевих результатів її діяльності та з урахуванням тих мотивів, які її спонукали.

Бажаєте одержати відповідь православного богослова на Ваші запитання? Звертайтеся до редакції: 43025 Луцьк, Градний узвіз, 1; (0332) 72-21-82; pres-sluzhba@ukr.net

ЗВ'ЯЗОК ЧАСІВ

Одним із головних завдань козацтва був захист православної віри. Найбільшого піднесення ця боротьба отримала під час Національно-визвольної війни під проводом Богдана Хмельницького, який прийняв титул «захисника православної віри». Та не лише козаки прагнули зберегти Православ'я. Вони об'єднувалися задля спільної мети із чернечими общинами.

В епіцентрі міжконфесійних суперечок на Волині опинився Жидичинський монастир. У нашому краї люди підтримували Богдана і ставали в ряди повстанців. Уже влітку 1648 року в нас діяли загони Кривоноса і Колодки. Цього ж року загін Колодки визволив з-під польського ярма Клевань, Луцьк і Жидичин. Згодом було укладено Зборівську угоду, за якою православний митрополит отримав Жидичинський та Лищенський монастирі.

Після цього боротьба особливо загострилась. У грудні 1650 року на Варшавському сеймі посла Б. Хмельницького висунули польському королю вимоги, серед яких було скасування унії. Хоча вимоги гетьмана не були підтримані, він не залишав Православну Церкву напризволяще. Недарма Константинопольський Патріарх Парфеній у грамоті назвав його воїном за православну віру.

Врешті поляки прийняли всі умови. Їх затвердив король, але знову розпочалася війна. Для остаточного закріплення гетьман надіслав у Варшаву декілька православних духовників разом із козаками. І це таки подіяло. Було затверджено рішення, у якому вказувалося, що всі волинські єпархії, архімандрія Жидичинська і Лищенський монастир повернуто Київській православної митрополії.

Тим часом волинські селяни і козаки намагалися «вогнем і мечем» відібрати те, що їм належало. У 1650 році організований звягельським міщанином Михайлом Тишею загін розпочав похід на Клевань, Олику і Луцьк. У Луцьку міщани, побратавшись із козаками, провели їх у місто. Вони напали на польських шляхтичів і змусили їх утікати. Згодом показані селяни розбили поляків під Жидичином.

Цікаво, що і духовенство сміливо ставало учасниками національно-визвольної боротьби. У 1650 році жидичинський архімандрит Макосей (Дениско) постав перед судом за те, що разом із козаками напав на Кременець, захопив там усі уніатські церкви, призначив православних священників, охрестив сина племінника управляючого Кременецького уніатською єпархією Флавіана (Дубницького) у Православ'я. В документах засвідчено, що жидичинський архімандрит мав особливий дозвіл від гетьмана, отже Хмельницький був у курсі подій. Перехід Жи-

СЛАВА НЕ ПОЛЯЖЕ

дичинського монастиря під керівництво отця Макосея польський король визнав незаконним і віддав його Неонілові (Лозовицькому), який раніше був його настоятелем.

Протестувала проти польського ярма й українська шляхта. На сеймику, що відбувся у Володимирі 2 січня 1654 року, громадяни Київського, Брацлавського і Чернігівського воєводств зазначали, що жидичинській архімандрії потрібно повернути села, мастки й філварки, які раніше їй належали.

Показаний край Волинь, зокрема і Жидичин, відзначився волелюбними почуттями. З ними йшли люди до церкви Святого Миколая. Звуки їх серцець – то тривога матері за воїна-сина, козацька незборима відвага і гарячий шепіт у чернечій келії. Усі голоси зливалися в єдиному пориві – щирій турботі за найближче і найрідніше.

У наш час відроджується українське козацтво. І це не формальність або костюмована гра. Сучасне козацтво підтверджує свою вірність славним українським традиціям конкретними спра-

вами. Це, зокрема, участь у спорудженні каплиці Святого Духа в Жидичині. Одним із ініціаторів будівництва, меценатом і активним учасником відродження Жидичинського Свято-Миколаївського монастиря є гарматний отаман Українського стрілецького козацького війська Володимир Перчук. Каплицю зведено на місці колишньої церкви Святого Духа, поруч із якою знаходилися козацькі поховання. Це свідчення пріоритету духовних цінностей, воскресіння давньої монастирської слави.

14 жовтня нащадки козаків знову молилися разом із ченцями й громадою. Того дня у чоловічому монастирі Святителя Миколая Чудотворця в с. Жидичин Ківерецького деканату ар-

хієпископ Михаїл освятив хрест і місце під будівництво (відновлення) собору Воскресіння Христового. Із ним співслужили намісник обителі ігумен Константин (Марченко) з братією. Радість торжества з усіма розділили сільський голова Олег Данкевич, козаки Волинського стрілецького братства, які постійно підтримують заходи монастиря.

На проповіді владика зазначив, що ми відроджуємо втрачений Воскресенський собор, який існував у XVII столітті. Молільників у монастирі стає все більше, тому й постала необхідність відродити храм.

На завершення тут відбулося козацьке свято з відтворенням деяких давніх звичаїв.

Іраїда МАЙДАНЕЦЬ,
бібліотекар чоловічого монастиря
Святителя Миколая Чудотворця в с. Жидичин
Ківерецького деканату,
Валерія ЛЕСЮК
Світлина інформаційної служби єпархії

ХРОНІКА

Продовження. Початок на 2 стор.

лісництва Камінь-Каширського лісового господарства. У богослужінні взяли участь інше духовенство, заступник голови облдержадміністрації Віталій Карпюк, голова райдержадміністрації Іван Вовк, начальник обласного управління лісового та мисливського господарства Богдан Колісник та інші миряни. Звертаючись до присутніх, о. Володимир зазначив, що Господь створив ліс як дар для кожного із нас. Однак ми маємо не лише прийняти його, а й уміти ним користуватися – берегти природу, не нищити, піклуватися про довкілля.

У Ковельському районному деканаті

14 жовтня парафія Святителя Миколая Чудотворця в с. Колодяжне відзначила 5-річчя освячення престолу в храмі. З цієї нагоди відправили Божественну Літургію, яку очолив декан протоіерей Іван Бонис у співслужінні з настоятелем протоієреєм Іваном Оринчаком та іншим духовенством. Також до невеличкого ювілею було приурочено освячення хреста біля церкви.

15 жовтня настоятель парафії Великомученика і цілителя Пантелеймона в селищі Люблинець священник Матвій Олійник із парафіянами та настоятель парафії Успіння Пресвятої Богородиці с. Городище священник Микола Качмар із вихованцями недільної школи вперше здійснили паломництва святими місцями Волині. Зокрема, прочани відвідали чоловічий монастир Святителя Миколая Чудотворця в с. Жидичин Ківерецького деканату, а в Луцьку – кафедральний собор Святої Трійці, жіночий монастир Святителя Василя Великого, Хрестовоздвиженську та Феодосіївську церкви.

23 жовтня у с. Колодниця освятили хрест на центральний купол майбутнього храму Святого Духа. Божественну Літургію у тимчасовій церковці очолив о. Іван Бонис, із ним співслужили настоятель парафії священник Василь Фурман і місцеве духовенство. Після Відправи хресна хода пройшла до майбутнього Божого дому, де й відбулось освячення хреста.

Благочинний привітав парафіян зі знаменною подією й наголосив, що хрест – це вияв любові Творця і жертва за весь світ. «Хрест – охорона всієї вселенної, краса Церкви, вірне утвердження, ангелам слава, а демонам ра-на». Також подякував усім людям доброї волі за їхню молитву, пожертви на будівництво храму.

За словами о. Василя, в цьому селі раніше ніколи не було Господнього дому. Громада близько десятиліття молилась в тимчасовому приміщенні. Тож усі сподіваються, що з Божою допомогою невдовзі нову церкву буде освячено.

У Володимирському міському деканаті

15 жовтня настоятель собору Різдва Христового протоіерей Микола Удуд взяв участь в урочистостях з нагоди 15-річчя відродження міської філії Союзу українців. До святкування долучився міський голова Петро Саганюк, влада міста і району, союзянки з Луцька та Києва. З благословення архієпископа Луцького і Волинського о. Микола вручив активним членам організації благословенні грамоти за заслуги перед Київським Патріархатом.

У консисторії

16 жовтня владика Михайл на запрошення архієпископа Черкаського і Чигиринського Йоана долучився до освячення нового храму в м. Христинівка. Святкове Богослужіння очолив Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет.

27 жовтня інспектор із питань місійної діяльності єпархії протоіерей Юрій Близнюк був учасником конференції «Шляхи збереження репродуктивного здоров'я в українській родині», що проходила в Луцькій міській клінічній лікарні за участі представників влади, соціальних служб, педагогів. Звертаючись до присутніх, о. Юрій зазначив, що дотримання норм християнської моралі чи не єдина запорука репродуктивного здоров'я населення.

ВОЛИНСЬКІ ІКОНИ

Образ «Святий великомученик Христів Дмитрій». XVII ст. Походить із храму с. Гішин Ковельського районного деканату. Матеріали: дерево, левкас (грунт із крейди і клею), темпера, золочення, сріблення. 1981 року святинню передано у Волинський краєзнавчий музей. Реставрована у 2007 році в Національному науково-дослідному реставраційному центрі України. Експонується в Музеї волинської ікони.

8 листопада церква вшановує великомученика Дмитрія, якого було страчено 306 року. Походив він із Солуні. Батько його був воєводою, разом зі своєю жоною таємно сповідував віру в Ісуса Христа. Лише в похилому віці подружжя дочекалося народження сина. Після смерті батька воєводою призначили Дмитрія, який з дитинства прийняв істинну віру і багатьох язичників навернув до Христа, хоча усвідомлював, яка доля чекає його, й готувався до мучеництва. У темниці, куди був посаджений, святий усердно молився. Там йому явився янгол Господній, який утішив і підбадьорив Дмитрія. Заколотий списами, він мужньо прийняв смерть. Нетлінні мироточиві моші святого зберігаються в церкві св. Дмитрія в Солуні.

Наша ікона – характерний зразок волинського іконопису XVII ст. Тут бачимо улюблений волинський колорит: голубе обрамлення, сріблення, світлі й теплі червоні та зелені кольори, м'яко змодельований, просвітлений лик святого.

У час Національно-визвольної війни українського народу образ воїна-захисника був близький нашим предкам, тому святого Дмитрія на іконі передано з великою любов'ю.

Груди воїна прикрито срібними обладунками, які внизу закінчуються набедреними візерунчастими листками. Доповнюють броню налікотники і гостроверхий шолом, що видніється за лівим плечем святого. Обладунки одягнено на ясно-зелену сорочку, зверху прикриті червоним плащем. Червоний колір плаща вказує на високий військовий ранг Дмитрія. Поєднання

зеленого й червоного кольорів – найгармонійніше поєднання протилежних тонів у спектрі – виражає злиття життєдайної молодості сили святого і його жертвовної любові до Бога. Так проявився ренесансний естетичний ідеал того часу, що сповідував гармонійну єдність тіла й душі. На його ногах – світло-бежеві м'які добротного пошиття чоботи. У лівій руці святий тримає срібного хреста, у правій – списа. Низький горизонт місцевості, на якій зображено святого, підкреслює велич його постаті. Пейзаж має три плани: найближчий – темно-синій, середній – зелений, дальній – світло-голубий.

За традицією тло ікони оздоблене орнаментом, який різьбився на левкасі й покривався сусальним (листовим) золотом. Характер орнаменту відповідає образам мужнього і незламного воїна Христового. Складки на одязі жаво прописано умовними лініями кольором, світлішим за основний тон.

По кутах обрамлення і посередині кожної сторони рами розміщено прикраси (збереглися не всі) у вигляді круглих та еліпсоїдних напівсфер. Їх виготовляли з дерева, покривали грунтом і золотили або сріблили. Називалися вони «боніями» (з італійської – «камені»). Очевидно, цей елемент обрамлення створили під впливом західного мистецтва. Довкола боній по синьому тлу білою фарбою нанесено візерунки із завитків і цят, що нагадують український народний розпис. Такий тип декору притаманний саме волинському іконопису XVII ст.

Лик святого Дмитрія передає його молодий вік і просвітлений внутрішній світ. Вуха зображено так, що вони вказують на здатність святого все чути (в духовному плані). Адже ікона зображує великомученика у молитовному стані, він сприймає молитви віруючих і як Господній угодник молиться до Всевишнього.

Лариса ОБУХОВИЧ,
художник-реставратор
обласного краєзнавчого музею

19 листопада високопреосвященний на запрошення головного управління агропромислового розвитку облдержадміністрації взяв участь в урочистому зібранні з нагоди Дня працівників сільського господарства, що відбулося в обласному академічному муздрамтеатрі ім. Тараса Шевченка.

23 листопада добровольці, згуртовані відділом організації благодійності та соціального служіння єпархії (завідувач Валерія Лесюк), провели невеличке свято для тих, хто лікується в онкогематологічному центрі Волинської обласної дитячої клінічної лікарні. Для цього не було якоїсь особливої нагоди. Мета заваби – потурбуватися про недужих і в будень. Цього вечора діток розважали лікарняні клоуни – наші волонтери (які що два тижня відвідують їх). А наостанок малечу чекав чудовий сюрприз, який приготували для них учасники гуртка «Умілі ручки» Палацу учнівської молоді: кожен отримав від них сувенір з іменним побажанням. Так вони хотіли показати хворим, що їхні однолітки підтримують їх і зичать швидкого одужання.

24 листопада архієрей, віце-канцлер єпархії протоіерей Олександр Безкоровайний на запрошення голови обласної організації Товариства Червоного Хреста Валентини Пришко взяли участь в урочистостях з нагоди 50-річчя Патронажної служби цієї організації. Вітаючи присутніх з подією, владика зазначив, що сьогодні патронажних сестер сміливо можна назвати ученицями Христовими, адже попри всі негаразди вони залишаються милосердними, співчутливими до горя ближніх своїх. На знак вдячності архієрей подарував їм Волинську ікону Божої Матері.

25 листопада до Дня пам'яті жертв голодоморів і політичних репресій віце-канцлер єпархії протоіерей Олександр Безкоровайний відправив пахиду по загиблих на вечорі-реквіємі «Трагічні сторінки пам'яті» у Волинському краєзнавчому музеї. «Сьогодні ми не просто молилися, – промовив він до присутніх, – це було певне застереження, щоб таких трагічних сторінок більше не було в нашій історії».

У Луцькому районному деканаті

20 жовтня архієпископ Михайл освятив хрест і місце під будівництво нової церкви в с. Змієнець. Божий дім, який споруджуватимуть по вул. Березовій, буде названо на честь преподобного Сергія Послушного, пещерського, якого Церква особливо вшановує цього дня. Із владикою співслужили настоятель парафії протоіерей Володимир Лозинський та інше духовенство. До молитви долучився декан монастирів єпархії ігумен Константин (Марченко) з чернеchoю братією. Архієрей побажав громаді бадьорості й наполегливості в будівництві нового храму. Він зазначив: коли на цьому порожньому місці постане Божий дім, у ньому постійно лунатимуть молитви про жертводавців та будівничих. Господь же завжди посилає благословення на тих людей, котрі трудяться на Його ниві.

29 жовтня декан, настоятель парафії Архистратига Михаїла в с. Гірка-Полонка протоіерей Володимир Присяжнюк і настоятель Покровської парафії с. Маяки (Княгинінок) протоіерей Михайло Бучак освятили закладини районного парку та пам'ятну плиту в ньому. Двогектарний парк розбито з нагоди 20-річчя Незалежності України в урочищі Тарасівка поблизу Гірки-Полонки, навколо кургану, де поховані козаки. Зроблено це за почином районної (голова Ігор Волошенко) та сільської (Олександр Перванчук) рад працівниками місцевих бюджетних установ.

19 листопада в с. Моташівка о. Михайло освятив дерев'яний хрест, на якому встановлено ікону Холмської Божої Матері, адже тут проживає частина переселенців із Холмищини. На цю подію вийшло майже все село. Радіючи такій згуртованості, о. Михайло звернувся до присутніх: «Маю надію, що прийде час, коли отак єдиною громадою молитимемося в лоні єдиної Помісної Православної Церкви. Адже сьогодні тут є представники різних конфесій, котрі об'єднані найважливішим – любов'ю до Бога і ближнього».

21 листопада, у день свята Собор Архистратига Михаїла та інших небесних сил без-

Закінчення на 6 стор.

СВЯТИНІ ВОЛИНИ

Окриси церков

30 вересня архієпископ Луцький і Волинський Михайл освятив іконостас у храмі Мучениць Віри, Надії, Любові і матері їхньої Софії, що на території Луцького біотехнічного інституту. Чин освяти проведено з нагоди престольного празника. З владику співслужили намісник луцького Замково-

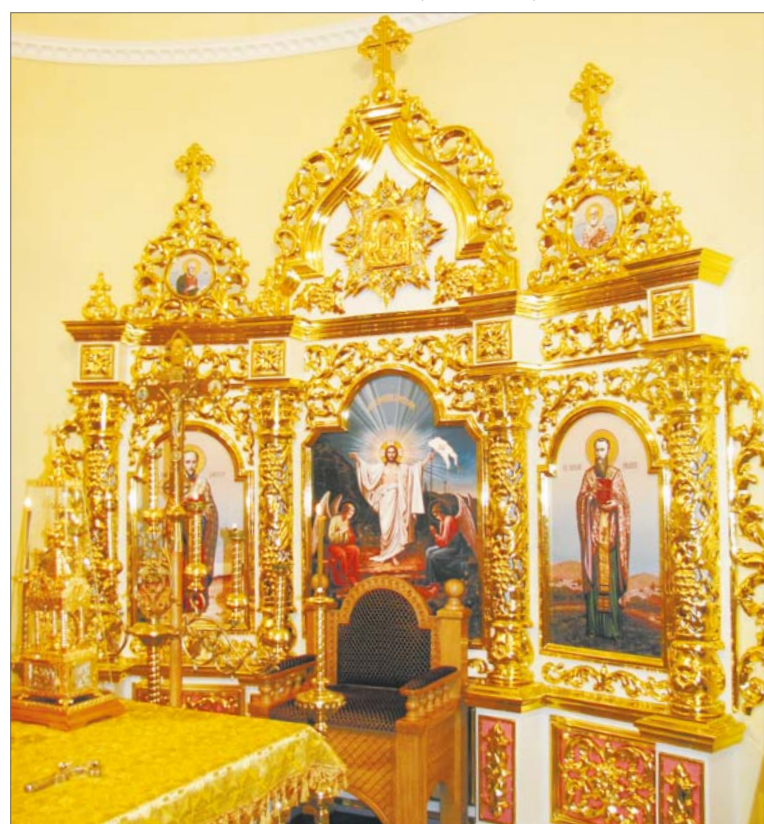

го монастиря Архангелів ігумен Святополк (Канюка), настоятель парафії священник Андрій Ротченков та інше духовенство. Після Божественної Літургії архієрей привітав усіх іменинників з днем ангела, наголосивши: «Потрібно просто любити, просто вірити, просто надіятися – отоді буде порядок і гармонія у душі». Адже маючи ці чесноти, будь-які дії у повсякденному житті ґрунтуватимуться на основах лише любові, зазначив архіпастир, а «любов довготерпить, милосердствує, співстраждає, не заздрить». До свята долучилися й діти з парафіяльної недільної школи, які привітали учасників торжества віршами та піснями.

2 жовтня високопреосвященний освятив іконостас у храмі Воздвиження хреста Господнього в Нововолинську. Співслужили з ним зокрема декан протоієрей Стефан Фульмес, настоятель парафії протоієрей Віталій Голян. Рік знадобився червоноградським майстрам для виготовлення іконо-

стасу з дуба, адже це ручна робота. За Богослужінням владику виголосив проповідь про важливість іконостасу в церкві. По завершенні Служби благословенними грамотами нагороджено о. Віталія та Надію Войтюк (директора місцевого історичного музею) за розвиток духовності й поширення православної віри. У заході взяв участь депутат міської ради Віталій Бадзюн – меценат храму.

А в церкві Святої Трійці с. Липини Луцького районного деканату 9 жовтня архіпастир окрім іконостасу освятив кивот горнього місця та храмову ікону. Серед учасників богослужіння були настоятель протоієрей Микола Цап'юк, інше духовенство, сільський голова Богдан Гусак (один із жертводавців парафії). За Божественною Літургією архієрей виголосив проповідь про значення іконостасу. Зокрема зазначив, що споглядаючи на образі, ми в молитві звертаємось до Самого Бога. У храмі треба думати про те, чи правильно ми живемо, що доброго зробили. Потрібно просити в Бога заступництва, настанови, підтримки, допомоги, оздоровлення.

Віра не згорає

1776 року, 235 літ тому, в селі Городище Ковельського районного деканату збудували дерев'яний храм Успіння Пресвятої Богородиці. У 1941-му він згорів за нез'ясованих обставин, а пізніше те місце стало обійстям родини Ткачуків. І ось нещодавно – повідомив інформаційній службі єпархії настоятель місцевої парафії священник Микола Качмар – Ткачуки вирішили передати в нинішній Успенський храм старого накупольного хреста, який вони віднайшли і зберігали в себе.

6 листопада після недільного Богослужіння о. Микола відправив акафіст перед цим хрестом на місці колишньої церкви. Звертаючись до вірних, душпастир зазначив: «Хресне знамення – пере-

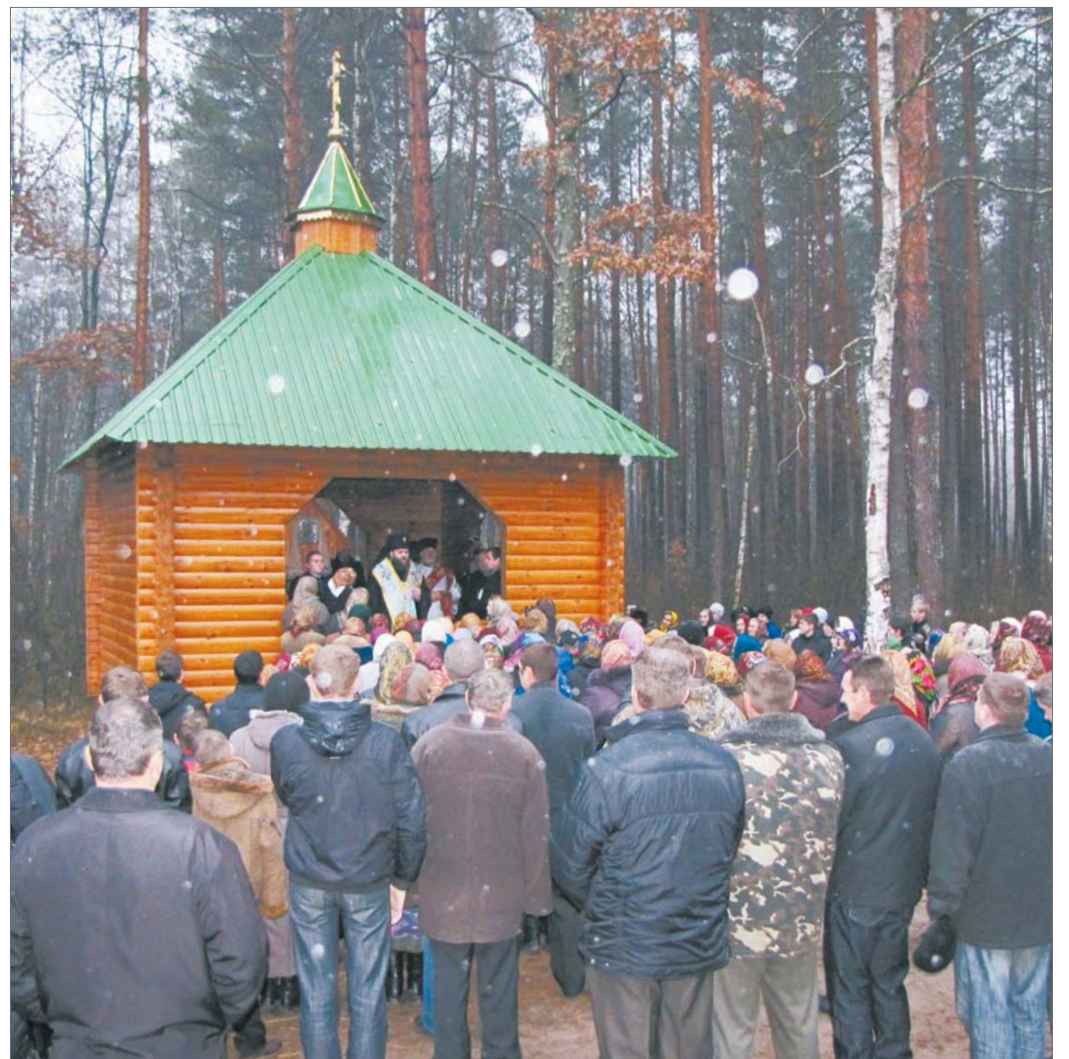
мога над усім нечистим. Ми повинні пам'ятати, що Господь за знищення храмів й інших святинь карає, а за збереження – благословляє. Тож я вдячний усім, хто зберіг цю святиню до сьогодення».

Після молитви хрест урочисто перенесли на церковне подвір'я, де його встановлено на спеціальному постаменті для подальшого збереження та шанування.

Каплиця-криниця

Кілька років тому ми розповідали про криницю з цілющим джерелом у лісі за сім кілометрів від села Сильно Цуманського деканату (Ківерецький район). Тут віддавна молилися в разі посухи, і Господь посилав дощ. Відомі також кілька зцілень на цьому місці.

21 листопада архієпископ Михайл освятив каплицю, яку спорудили над колодязем з ініціативи начальника обласного управління лісового та мисливського господарства Богдана Колісника.

Співслужили з владику декан протоієрей Тарас Манелюк, декан монастирів єпархії ігумен Константин (Марченко), настоятель місцевої парафії Апостола Йоана Богослова протоієрей Петро Герасимук (під опікою якого перебуватиме святиня) та інше духовенство. Виголошуючи слово, архієрей подякував усім і зазначив: долучившись до цієї благої справи, ви відбудували правду пам'яті людської як подяку Богові й посвячення цього місця на служіння кожній людині.

Валерія ЛЕСЮК

Світлина інформаційної служби єпархії, Світлани МУЛЯРЧУК

ХРОНІКА

Закінчення. Початок на 2, 4 стор.

плотних, на дзвіниці біля маяківського храму встановлено нового хреста. Божественну Літургію і чин освячення хресного знамення очолив о. Михайло Бучак, з яким співслужив настоятель парафії Різдва Йоана Предтечі с. Нові Червища Камінь-Каширського деканату священник Олександр Лосев. До торжества долучилися голова районної ради Ігор Волошенко, сільський голова Ігор Ярмольський, козаки Волинського стрілецького братства, парафіяни. Дякуючи благодійникам за посильну допомогу, о. Михайло наголосив, що дзвони – це не лише звук, а й символ єднання.

В академії

20 жовтня у Волинській православній богословській академії відбулася науково-практична конференція «Відродження Української Православної Церкви в ХХ ст.», приурочена до 90-річчя першого та 70-річчя другого відродження УПЦ. З доповідями виступили: кандидати богословських наук ректор протоієрей Ігор Швець, проректор із наукової роботи Василь Лозовицький, протоієрей Микола Цап'юк, протоієрей Віталій Лотоцький, Андрій Хром'як, Богдан Тишкевич, а також завідувач сектору «Історична Волинь» обласної наукової бібліотеки ім. Олени Пчілки Алла Понагайба, студенти. На конференції висвітлювалися теми: «Українська Православна Церква в ХХ ст. і спроби зближення її зі Вселенською Патріархією», «Постать митрополита Йоана Теодоровича на фоні подій першого і другого відродження УПЦ», «Відродження Свято-Георгіївського монастиря на Козацьких могилах», «Сакральне мистецтво української діаспори кінця ХІХ – ХХ століть» та ін. Матеріали конференції видано збірником.

9 листопада відбулася літературна година, присвячена Дню української мови і писемності та преподобному Нестору Літописцю, пам'ять якого цього дня вшановує Церква. У заході взяли участь о. Ігор, викладачі, студенти. Як зазначено на сайті академії vrb.org, викладач-методист вищої категорії Міла Хомицька закликала майбутніх пастирів удосконалюватись у вивченні рідної мови. До літгодини долучилися студентки регентського відділення, які декламували вірші, приурочені до цього святкового дня. На завершення ректор подякував усім за чудовий літературний захід, зазначивши: наша мова – це дар від Бога, тому й молитва, сказана рідною мовою, є для нас важливою і неocenною.

У монастирі

29 жовтня у чоловічій обителі Святителя Миколая Чудотворця в с. Жидичин Ківерецького деканату відбулися ІV Миколаївські читання – семінар, який спільно із монастирем влаштувала обласна організація Українського товариства охорони пам'яток історії і культури в рамках спільної пам'яткоохоронної програми. Захід було присвячено пам'яті святителя і чудотворця Миколая Мирлікійського, преподобного Миколи-Святоші, князя Луцького, й усіх святих землі Волинської. Як зазначено на сайті Chernectvo.org, у читаннях взяли участь ігумен монастиря Константин (Марченко) з братією, представники наукових, освітніх та навчально-виховних закладів, духовенство. Під час засідання виголошували й слухали доповіді про давні зображення цих святих на іконах, хоругвах, у літературі та фольклорі, про проблеми досліджень їхніх життів та присвячені їм храми.

Порадились

4 листопада в Культурно-просвітницькому центрі Ковеля відбулося засідання круглого столу «Розвиток духовно-моральної освіти на Волині: стан, проблеми і перспективи». Організатор заходу – краєзнавець, релігійзнавець Дмитро Корнелюк. Викладачі, священники, представники влади обмінялися думками щодо впровадження уроків християнської етики, адже скорочується кількість шкіл, у яких вивчають цей предмет.

До обговорення долучилися й представники нашої Церкви: ректор Волинської православної богословської академії протоієрей Ігор Швець, ковельський міський декан протоієрей Анатолій Александрук, інше ду-

СВЯТИНІ ВОЛИНИ

Подорож ікони

Храми Ковельського районного деканату приймають копію Белзької (Ченстоховської) чудотворної ікони Божої Матері, що перебуває на постійному зберіганні в церкві Покрови Пресвятої Богородиці с. Поворськ (настоятель протоієрей Дмитро Андрухів). З благословення де-

кана протоієрея Івана Бониса й за згодою поворської громади дозволено перевозити цей образ у ті села благочиння, де бажають належно вшанувати святиню й молитися перед нею.

14 жовтня першою стала парафія Апостолів Петра й Павла селища Голоби. Чотири дні настоятель протоієрей Андрій Сех у співслужінні

з іншим духовенством відправляв тут акафісти з молебнями до Божої Матері. За кілька днів у супроводі священників реліквію було передано до храму Святителя Миколая Чудотворця с. Колодяжне, де протягом тижня настоятель протоієрей Іван Оринчак також відправляв богослужіння. У ті дні багато моляльників відчули опіку Пречистої Діви, а одна парафіянка зі сльозами на очах промовила: «Коли я молилася до Матінки Божої, здавалося, що моя душа доторкнулася до Неї живої».

Історія копії чудотворної Белзької ікони Пресвятої Богородиці напрощуд цікава. Написана вона понад 130 років тому невідомим художником. Зберігався цей образ у храмі с. Поворськ, який було спершу зруйновано, а в 1950-ті роки спалено. Однак за промислом Божим ікона вціліла, її перехувала одна парафіянка. А коли згоріло обійстя цієї добродійниці, недоторканим лишився тільки той куточок хати, де зберігалася чудотворна ікона. Відчуваючи, що це знак Божий, родина у 2003 р. вирішила передати образ новозбудованій церкві у селі Поворськ, де він перебуває й досі.

Валерія ЛЕСЮК

Світлина з архіву протоієрея Андрія СЕХА

ДУХОВНА ШКОЛА

Торжество академії

24 жовтня Волинська православна богословська академія (ВПБА) відзначила актовий день. Цього року – вперше як вищий навчальний заклад Київського Патріархату.

Святкування розпочалося Богослужінням в кафедральному соборі Святої Трійці, яке очолив архієпископ Луцький і Волинський Михайл. Із ним співслужили єпископи Харківський і Богодухівський Лаврентій, Тернопільський і Теребовлянський Павло, Дніпропетровський і Павлоградський Симеон, Чернівецький і Кіцманський Марк, канцлер нашої єпархії протоієрей Микола Цап, ректор ВПБА протоієрей Ігор Швець, декани та інше духовенство. Після Служби Божої та подячного молебня владика Михайл виголосив проповідь, у якій закликав наслідувати волинських святих.

Архієрей для представників ЗМІ провів невеличку екскурсію корпусами академії, розповів про устрій, навчання, проживання студентів. Як зазначив високопреосвященний, найголовніше завдання на сьогодні – навчити майбутнього пастиря не тільки відправляти Богослужби, а й провадити соціальне служіння – у лікарні, школі, на заводі тощо.

Світлина інформаційної служби єпархії

ЧЕРНЕЧА АПТЕЧКА

Поради за книгою «Повна енциклопедія православної монастирської медицини базуються на методах лікування, що здавна побутують в обителях. Усі рецепти – досвід ченців-лікарів – вельми прості й звичні. Однак закликаємо не займатися самолікуванням, адже будь-який дар природи різному діє на кожен організм. Перш ніж приймати той чи інший засіб, проконсультуйтеся з лікарем.

Ларингіт

При усіх видах ларингітів корисно застосовувати відвар сушеного білого винограду з цибулею – по 2 столові ложки 3 рази на день. Відвар винограду готують із розрахунку: 2 столові ложки винограду на склянку води. Після того в готовий відвар додати 1 столову ложку свіжого соку ріпчастого цибулі.

Натерти червоний буряк, віджати. Додати в отриманий сік (200 мл) 1 столову ложку яблучного оцту. Полоскати 3-4 рази на день.

Приготувати збір: квіт бузини – 15 г, квіт липи – 15 г, квіт ромашки – 15 г. Усе змішати, подрібнити. 20 г збору залити 200 мл окропу, настояти 1 годину, процідити. Використовувати по 50–100 мл для інгаляцій 3-4 рази на день.

Настояти 2 столові ложки сухих чи 100 г сві-

жих ягід малини в одній склянці окропу. Через 10–15 хв додати 1 столову ложку меду, розмішати. Приймати перед сном у теплому вигляді як потогінний засіб (рекомендується для зниження температури). Цей засіб швидко відновлює голос.

У 200 мл води упродовж 10–15 хв кип'ятити 0,5 склянки насіння анісу, процідити. Викинути насіння, у відвар додати 1 столову ложку коньяку і 2 столові ложки меду. Прокип'ятити 5 хв. Приймати по одній десертній ложці упродовж дня через 30–40 хв. Цей засіб також швидко відновлює голос.

Риніт (нежить)

Корінь хрону добре вимити, почистити, натерти і 0,5 склянки отриманої маси перемішати з соком 2-3 лимонів. Уживати щодня по 0,5 чайної ложки через 20–25 хв після сніданку.

При сильному нежиті масло обліпихи чи шипшини закапувати в кожную ніздрю по 4-6 крапель 3 рази на день.

Добре прогрітись в лазні чи ванні, натерти попереки терпентином редькою і хроном, змішаними в рівних співвідношеннях, і невеликою кількістю меду й кухонної солі. Після бані пити чай зі звіробою, малини, м'яти перцевої (в будь-яких пропорціях).

Підготував Андрій ГНАТЮК

ховенство, проректор із навчальної частини Академії Василь Лозовицький, викладач Центру християнського виховання дітей та молоді Наталія Ротченкова. Отець Ігор, зокрема, наголосив на нагальній необхідності систематичного духовно-морального виховання молоді. Матінка Наталія акцентувала увагу на недостатньому забезпеченні методичними матеріалами основ християнської етики.

Депутати сприяють

4 листопада Волинська обласна рада підтримала звернення Всеукраїнської Ради Церков (ВРЦ) до Президента України щодо тарифів на житлово-комунальні послуги для релігійних організацій. Проект рішення ініціював депутат облради, голова інформаційно-видавничого центру нашої єпархії протоієрей Віталій Собко. Раніше цей документ схвалила постійна комісія облради з питань духовності, релігій, освіти і науки, культури, ЗМІ.

У зверненні ВРЦ зокрема зазначено, що релігійні організації України опинилися у вкрай несприятливих обставинах у зв'язку зі скасуванням урядом тарифів на житлово-комунальні послуги для них на рівні, як для населення. Ще раніше, на початку цього року, тарифи на електроенергію були збільшені для церковних спільнот на 30 % шляхом диференціації цін для населення, подібним чином зросла і ціна на природний газ. У результаті цих рішень Церкви та релігійні організації були поставлені на один рівень з комерційними структурами – суб'єктами підприємницької діяльності, що повністю ігнорує їх неприбутковий статус та обсяг здійснюваної у суспільстві соціальної роботи. Тому Рада Церков просить Президента України доручити Кабінету Міністрів розробити та ухвалити зміни до постанов, повернувши порядок, що існував дотепер, і прив'язати житлово-комунальні тарифи для потреб релігійних організацій (окрім виробничої діяльності) до нижнього рівня диференційованих цін, які затверджуються для населення, а також не застосовувати при цьому обмежень щодо обсягу споживання цих послуг.

У Турійському деканаті

10 листопада парафія Преподобної Параскеви Сербської с. Дольськ відзначила своє 10-річчя. Святкову Божественну Літургію очолив архієпископ Луцький і Волинський Михайл, із ним співслужили декан протоієрей Микола Даньків, настоятель протоієрей Богдан Мрицак, інше духовенство. За Богослужінням архієпископ виголосив проповідь про храм Божий. Він зазначив, що церква – місце благодаті Святого Духа, відображення небесної Церкви на землі, місце спільної молитви.

Після традиційного хресного ходу навколо храму владика вручив о. Богдану орден Архістратига Михайла. Також за значний вклад у розвиток Церкви орденом Володимира Великого відзначено жертводавця Віктора Тимошука, благословенною грамотою – депутата райради Олександра Шилка.

В Іваничівському деканаті

13 листопада архієпископ Михайл очолив Божественну Літургію в храмі Казанської ікони Божої Матері селища Іваничі з нагоди 14-річчя освячення церкви. Із ним співслужили декан протоієрей Ярослав Мельничук, настоятель протоієрей Андрій Мельничук та інше духовенство. Владика промовив казаня про швидкоплинність життя. Для того, щоб нам не здавалося, що день швидко й марно минає, варто звернути увагу на ближніх своїх, зазначив високопреосвященний, – дбати про батьків, допомагати потребуючим, ходити до храму.

За заслуги перед Київським Патріархатом декількох присутніх архієрей нагородив благословенними грамотами: голову райдержадміністрації Лідію Томашевську, голову райради Анатолія Стадніка, голову селищної ради Федора Войтюка, депутата райради Віктора Дорошука, директора Іваничівського цукрового заводу Ярослава Каузу, головного лікаря центральної районної лікарні Петра Ципу, його заступника Романа Кицю.

Інформаційна служба єпархії

Докладніше про ці та інші події – на офіційному сайті Pravoslavja.lutsk.ua

УТОПІЯ МОРАЛІ?

Під час парламентських слухань «Про стан суспільної моралі в Україні», що відбулись у стінах Верховної Ради України 9 листопада, Волинську обласну раду представляли двоє депутатів. Як учасник тих слухань хотів би поділитися своїми враженнями від поїздки.

Що не так?

Інформаційно-аналітичні матеріали, підготовлені урядом, та проект рекомендацій парламентських слухань ми з колегою-депутатом Олександром Пирожиком одержали безпосередньо перед засіданням, тож змушені були обирати: читати або слухати промовців. Вирішили слухати, а документи опрацювати потім. Тим більше, що організатори відхилили завчасно подану мною заявку на виступ.

Доповіді про стан суспільної моралі представників парламентського комітету з питань культури і духовності Володимира Яворівського (голови), Вікторії Дем'янчук (секретаря), міністра культури України Михайла Кулиняка не відкрили чогось нового. Конструктивних пропозицій висловлювалося небагато, мабуть, тому, що виступали переважно провладні або ж лояльні до влади учасники слухань. А після виступу представника Президента у Верховній Раді Юрія Мірошниченка, в якій багато ішлося про особливу місію Церкви (усіх конфесій чи тільки Московського Патріархату – так і не зрозумів), не покидала тривожна думка: щось тут не так...

Удома, коли емоції вляглися, став заново все обмірковувати, переглядати документи. Читаю в матеріалах уряду: «На даний час в Україні діє ефективне та наближене до європейських стандартів законодавство про захист суспільної моралі, яке складається з Конституції України, Законів... Зазначені норми також містять акти ... ратифіковані Україною міжнародні конвенції». Далі на 34-х сторінках – про те, як працюють у цьому напрямку міністерства, державні агентства, комітети, служби та інші установи. І якщо не зважати на певні проблеми, виглядає нібито все гаразд.

Однак наприкінці документа урядовці зізнаються, що «в Україні стан суспільної моралі викликає серйозне занепокоєння». Адже, за даними міжнародних організацій, наша країна є першою у світі за рівнем дитячого алкоголізму, першою в Європі за поширенням ВІЛ, п'ятою у світі за кількістю вжитого алкоголю на душу населення, п'ятою в Європі за рівнем насильства серед молоді і т. д.

Виявляється, проблем настільки багато й вони настільки складні, за давнини, глибоко вкорінені, що Кабінет Міністрів на десяти сторінках підготував пропозиції щодо покращення ситуації – більше, ніж у проекті рекомендацій парламентських слухань, запропонованому Комітетом із питань культури і духовності. Виявляється, «ефективне» законодавство не спрацьовує...

Тоді цікаво: чому депутати, урядовці раптом

так стурбувалися народною мораллю? Посилують норми чинного Закону «Про захист суспільної моралі», проголосувавши за відповідні зміни у першому читанні, проводять слухання. Ще недавно Президент доручав вирішити питання про ліквідацію Національної експертної комісії з питань захисту суспільної моралі...

Під маскою добра

Шукаю відповідь і знаходжу коментарі експертів, які пояснюють такий потяг до духовності. Кажуть, що влада, використовуючи позитивні бажання людей щодо морального очищення суспільства, хоче встановити дуже потужний інструмент цензури, свавілля та обмежень, які можна трактувати цілком довільно за відсутності чітких критеріїв та визначень.

Директор Інституту медіа-права Тарас Шевченко змальовує ситуацію, яка, наприклад, стане реальністю після ухвалення нового закону. Для прикладу, на одному з сайтів з'являється критична публікація про діяльність Прем'єр-міністра. Нижче, в коментарях, читач уживає «брутальні слова» (таке визначення є в проекті закону, але які саме слова точно є брутальними – юристи не знають). Потім уживає ще і ще. Сьогодні, завтра. А післязавтра – відповідне рішення суду й веб-ресурс закривають.

Хіба погано, що інформаційний простір очищатимуть від усілякої нечисті? Дуже добре! Але ви уявляєте, яким це буде «очищення» при нашій владі, вибіркового судочинства та своєрідному розумінні демократії?

Отож, враження від парламентських слухань виходять змішані. З одного боку – політикум нібито й переймається станом суспільної моралі, шукає способи поліпшити плачевні показники негативних явищ. А з другого – під час засідання не покидало відчуття, що перебуваєш в епіцентрі фарисейства й лицемірства...

Критикувати й викривати, звичайно, легко. Що ж, власне, я пропоную, що мало б увійти до рекомендацій парламентських слухань?

Не з того слід починати

У верхах досить чітко оцінюють стан суспільної моралі. Та й пропозиції депутатів і урядов-

ців цілком можна поділяти людині, яка сповідує християнські цінності. Але, на мою думку, представники влади від найвищої сходинок не розуміють найважливішого: рівень моралі в суспільстві прямо залежить від їхньої особистої моралі!

Як можна навести лад у домі, привчити своїх дітей до чистоти, коли сам по вуха у бруді? Як казати «не кради» – і красти, «не чини перелюбу» – і показувати всім коханку, «не пий», якщо п'яниця, «думай більше про душу», коли їздиш на розкішному лімузині? Як можна спонукати співгромадян плекати вищі ідеали, коли вони бачать твій аморальний спосіб життя, втілення далеко не духовних цінностей?..

Не так давно журнал «Корреспондент» з'ясовував, у скільки нам обходиться Президент. Виявилося, що сума витрат Німеччини й Чехії на їх очільників менша, ніж та, яку потрібно українцям на утримання свого першопосадовця. А скільки політиків прагнуть не відставати від нього, збагачуватися за рахунок зубожілих співвітчизників... То про яку мораль можна вести мову?

Якщо наші лідери бажають досконалішого суспільства, їм потрібно подбати насамперед про свою безсмертну душу, духовність, мораль,

показати достойний приклад людям. Результат цих зусиль має стати випередженням і відображенням інших кроків, зокрема, безумовно, потрібних виважених законів.

Тож моя перша пропозиція: у прагненні кращого життя ми, українська спільнота, маємо не соромитися усувати аморальних політиків (моральним, звісно, способом). Усувати тих, які не бажають змінюватися. Якщо наша нація прагне бути високодуховною – знайдуться й керманичі, гідні їй.

Все інше – після цього

А далі – і це друга пропозиція – потрібно повсюдно і всеохоплюючо пропагувати християнське благочестя та здоровий спосіб життя. Як

ефективно рекламувати, можуть навчити бізнесмени, які роками вбивали у свідомість наших людей потребу пити, курити, чинити перелюб (тільки щоб він був «безпечним») і т. д. Навчилися грати на людських пристрастях? Досить! Треба переключатися на те, що допомагає людям бути здоровішими духовно й тілесно.

Багато говориться про великі сподівання на підростаюче покоління, яке виведе Україну на якісно кращий рівень. Можливо. Тільки чи буде це покоління моральнішим? Спостерігаючи за поведінкою частини юнацтва, виникають великі сумніви. Один із найважливіших кроків, аби їх розвіяти (це третя пропозиція), – запровадження викладання основ християнської етики як обов'язкового предмету в усіх класах загальноосвітньої школи. Поки що цей предмет є факультативним, а його викладання залежить від активності батьків і бажання директора. Тож викладається, як зазначено в матеріалах уряду, лише в кожній п'ятій школі, й то далеко не в кожному класі.

Цього категорично недостатньо. Основи християнської етики мають бути обов'язковим предметом, хоч і з можливістю звільнення від нього учнів, чий батьки подали директорові заяву. Звісно, перед таким нововведенням потрібно забезпечити якісно іншу підготовку вчителів цієї дисципліни. Це мають бути не тільки професійні педагоги, але й високоморальні практикуючі християни, терпимі щодо інших конфесій. Тобто вимоги до цих учителів мають бути вищими, ніж до інших.

І ще раз про утопії

А щодо однієї з найбільших бід нашого суспільства – пияцтва, то я мрію про той час, коли в Україні алкогольні та тютюнові вироби зникнуть із вуличної торгівлі й супермаркетів. Знайти горілку, пиво, цигарки можна буде лише в спеціалізованих крамницях, яких залишиться в місті одна-дві, а черг там не

буде. Не буде тому, що спрацює всеохоплююче пропагування здорового способу життя. Утопія? Але в містах Канади, Норвегії саме так усе й виглядає. Значить, не така вже й утопія...

Більше того, я переконаний: якщо лише ці три пропозиції послідовно втілювати в життя, а вже після них – й інші слушні рекомендації парламентських слухань, – окрім пияцтва, можна значно зменшити насильство й жорстокість, злочинство й корупцію, наркоманію й куріння, позашлюбні статеві стосунки та всілякі збочення, багато інших негативних явищ, які ведуть до виродження української нації.

То будемо моральним суспільством чи деградуємо?

Протоієрей Віталій СОБКО

ПОСТАТІ

Пам'ять про подвижника

18 вересня в Камені-Каширському, на день міста, на центральній площі урочисто відкрито пам'ятний знак його почесному громадянину протоієрею Феодосієві Крестецькому (автор Ірина Дацюк). Крайни сповнені добрих згадок про нього.

Він служив за часів нової хвилі комуністичних гонінь на Церкву. Однак у тих вельми складних умовах зміг не тільки зберегти від руйнування й закриття храм Пророка Іллі в райцентрі, а й відродити його – і стіни, і громаду. Був хорошим проповідником, до нього тягнулися люди. Є свідчення лікарів, і вони прозвучали того дня на мітингу, що після молитов отця хворі з тяжкими діагнозами одужували.

Церковна влада помітила й належно пошанувала великий авторитет священика серед парафій, ревну працю на Божому винограднику. Його було призначено благочинним Камінь-Каширського й Любешівського районів, удостоєно нагород. Однак, як розповідає декан протоієрей Володимир Мицько, коли на початку 90-х о. Феодосій ініціював перехід богослужіння у своєму храмі на українську мову (залишаючись у Московському Патріархаті), то, хоча мав підтримку вірян, не отримав благословіння архієрея. Ставлення до священика-патріота з боку церковноначалля відтоді охолло. Відомо також: частину своїх закладованих коштів він таємно передавав на облаштування храмів Київського Патріархату.

Тому коли 2008 року міськрада вирішила за пожертви спорудити пам'ятний знак на честь незабутнього душпастиря біля храму, де він служив, УПЦ МП виступила проти цього. Через те барельєф розмістили на центральній площі, яка носить ім'я Феодосія Крестецького, а це поруч храму Святого Миколая Чудотворця Київського Патріархату. Співбраття з МП не побажали освятити монумент, тож зробив це клірик поблизького храму УПЦ КП священик Микола Козаченко.

На велелюдному мітингу виступили, зокрема, міський голова Василь Бондар, депутат міськради Віталій Нестерук, меценат Анатолій Сверба, а також дочка о. Феодосія Олена Картава.

Увечері ж у міському парку і старі й малі зібрались на перегляд фільму про дорогого священика «Велич духу» (автор сценарію і режисер Віталій Нестерук, оператор Андрій Куницький).

Усе того дня було гарно, піднесено, урочисто. Шкода тільки, що ці заходи не стали прикладом міжправославного єднання у цьому поліському місті.

Віктор ГРЕБЕНЮК

Світлина з архіву протоієрея Володимира МИЦЬКА

РАДИМО ПРИДБАТИ

Малечі на свято

Видавництво «Братське» при Київському молодіжному православному братстві Святих Бориса та Гліба видало дитячу книжку святочних історій «Різдвяна чудасія».

Головні герої цієї барвистої і доброї книжки – тваринки, які не менше за людей люблять Різдво. Разом із осликом, овечкою та верблюдом маленький читач помандрує до Віфлеєма, де стане свідком народження Спасителя. А відтак переживе безліч пригод, пізнає таємниці різдвяної ночі, повірить у здійснення мрій разом із чарівним зайчатком, малим мишеням, капосним лисом, невгамовною синичкою та іншими героями цієї книжки.

Написали «Різдвяну чудасію» сім письменниць, яких читачі вже знають із серії «Християнська читанка»: Зоряна Живка, Оксана Луцевська, Галина Манів, Наталка Малетич, Юля Смаль, Валентина Вздольська, Надія Гербіш. А проілюструвала художниця Світлана Балух.

Книжка найбільше припадає до вподоби дошкільнятам та молодшим школярам. Вона створена для родинного читання, проте стане в пригоді також священикам і педагогам.

Чудовий подарунок до свята Миколая та Різдва!

Бажаєте придбати чи взяти почитати це видання? Цікавитесь іншою духовною літературою? Звертайтеся до єпархіальної книгарні «Ключі» (Луцьк, просп. Волі, 2 – біля обласної юнацької бібліотеки, тел. (050) 339-73-66, (067) 570-57-97), запитуйте у храмах нашої єпархії.

ВІТАННЯ

Ювілеї

Храмам Преподобної Параскеви Сербської в с. Дольськ Турійського дек., **Казанської ікони Божої Матері в с. Баківці, Апостола Андрія Первозваного в с. Струмівка** Луцького райдек., **Святителя Миколая Чудотворця в Камені-Каширському** – 10 років від освячення;

храмам Великомучениці Параскеви-П'ятниці в с. Литовеж Іваничівського дек., **Архістрати́га Михаїла в Луцьку, сс. Когильне й Верба** Володимирського райдек., **с. Кремиш** Локачинського дек. – 20 років від освячення місця під будівництво;

храму Архістрати́га Михаїла в с. Конюхи Локачинського дек. – 20 років від освячення;

храму Апостола Андрія Первозваного в с. Дерно Ківерецького дек. – 10 років від освячення місця під будівництво;

протоіерею Михайлові Онищуку, настоятелю парафії Холмської ікони Божої Матері в Луцьку, 12 листопада – 30 років;

священнику Олександрові Лосеву, настоятелю парафії Різдва Йоана Хрестителя в с. Нові Червища Камінь-Каширського дек., 1 грудня – 15 років священничого служіння;

протоіерею Вікторіві Ліпчику, настоятелю парафії Покрови Пресвятої Богородиці в с. Хорохорин Луцького райдек., 4 грудня – 15 років священничого служіння;

протоіерею Стефанові Фульмесу, нововолинському деканові, настоятелю собору Свято-

го Духа в Нововолинську, 8 грудня – 50 років; **протоіерею Миронові Цюпі**, настоятелю парафії Апостола і євангеліста Йоана Богослова в с. Уляники Рожищанського дек., 8 грудня – 35 років;

протоіерею Миколі Цап'юку, настоятелю парафії Святої Трійці в с. Липини Луцького райдек., 10 грудня – 5 років священничого служіння; **протоіерею Володимирові Удуду**, настоятелю парафії Архістрати́га Михаїла в с. Воля Ковельська, 19 грудня – 5 років священничого служіння.

Щиро вітаємо священнослужителів і мирян! Божого благословіння, міцного духовного й тілесного здоров'я та всіляких гараздів!

ОГОЛОШЕННЯ

Слухайте самі, радьте іншим!

Щонеділі о 7.30 – православна передача «Благо» на радіостанції «Сім'я і дім» (102,4 МГц). Автор і ведучий протоіерей Віктор Пушко пропонує розповіді про свята й тлумачення недільних євангельських читань (рубрика «Слово душпастиря»), спілкування зі священнослужителями та мирянами на актуальні теми («Варто дослухатись»), а також церковні вісті, анонси тощо.

• Якщо Ви бажаєте отримати відповіді на запитання, практичні поради з християнського життя, почути змістовне тлумачення Біблії, – запрошуємо в нижній храм кафедрального собору Святої Трійці на **духовні заняття протоіерея**

Юрія Близнюка. Початок о 15 годині щонеділі.

• У Луцьку, на просп. Волі, 2 працює **єпархіальний оптово-роздрібний склад-магазин**. Тут можна придбати все церковне начиння, ікони, священничий одяг, богослужбову та ін-

шу духовну літературу тощо. Магазин працює в понеділок–п'ятницю з 10 до 18 год, в суботу – з 10 до 15 год. Обідня перерва з 13 до 14-ї. За довідками звертатися до Богдана Тишкевича, тел. (066) 217-25-58.

Київське молодіжне православне братство Святих Бориса та Гліба, видавництво «Братське» проводять **літературний конкурс «Біблійні історії»**. Мета заходу: зробити події Священної історії доступнішими для дитячого розуміння.

Умови конкурсу:

Теми творів мають базуватися на сюжетах Святого Письма. Текст має бути жваво написаний, без прямого повчання. Перевага надаватиметься яскравим і самобутнім художнім творам, а не парафразам біблійних сюжетів. Тексти мають бути оригінальні й не опубліковані раніше.

Жанри: оповідання, повість.

Читацька аудиторія: 4–8 років (тексти мають бути ілюстративні, прилаштовані до читання вголос).

Мова творів: українська.

Обсяг: 1) оповідання – до 7 тис. знаків; 2) маленька повість – до 20 тис. зн., де кожен розділ має не більше 4 тис. зн.

Номінації: 1) повість на сюжет зі Старого Заповіту; 2) оповідання на сю-

жет зі Старого Заповіту; 3) повість на сюжет із Євангелія; 4) оповідання на сюжет із Євангелія; 5) повість на сюжет із Діян апостолів; 6) оповідання на сюжет із Діян апостолів. Автори можуть пропонувати кілька творів, проте в різні номінації.

Тексти у форматі doc чи rtf надсилайте на електронну пошту agare.kyiv@gmail.com. У тілі документа має бути зазначено прізвище, ім'я, по батькові автора; псевдонім (якщо є); його поштову та електронну адреси; номер телефону; номінація, на яку подається твір. У темі листа слід написати: «На конкурс».

Конкурс триває до 7 січня 2012 року. Оцінювати твори буде журі, до складу якого увійдуть дитячі письменники, педагоги, журналісти, літературні редактори та священнослужителі. Окремо працюватиме дитяче журі.

Переможців буде оголошено 15 лютого 2012 року. Вони отримають подарунки та грошову винагороду, а також матимуть можливість опублікувати свої твори у видавництві «Братське».

ПАЛОМНИЦТВА

10 грудня – до святинь Києва: Печерська лавра – Феодосіївський, Введенський, Видубицький, Іонівський, Михайлівський Золотоверхий монастирі – Андріївська церква – Володимирський собор (Патріарша Служба). Зголошуватись до 8 грудня. Виїзд – 9 грудня о 23.30. Повернення – 10 грудня о 23.30. Вартість поїздки 230 грн.

14–21 грудня – до Святої Землі (проща «Дорогою Ісуса Христа» проводиться з благословіння Патріарха Філарета): Хайфа – долина Армагеддон – Назарет – Кана Галілейська – гора Фавор – біблійна Галілея – Ярденіт – гора Сіон – Ейн-Карем – Віфлеєм – Єрусалим – Віфанія – Юдейська пустеля – Єрихон – Мертве мо-

ре – Лідда – Кумран. Зголошуватися не пізніше 5 грудня.

1 січня – до почаївських святинь: Почаївська лавра – монастир Святого Духа (колишній лаврський скит) – монаше кладовище – джерело Праведної Анни. Зголошуватися: на першу поїздки – до 3 грудня, на другу – до 31-го. Ви-

їзд о 6.30. Повернення – о 19.00. Вартість поїздки 75 грн.

Виїзд на всі прощі – від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Докладніша інформація та реєстрація – у паломницькому центрі єпархії «Осанна» (керівник Лариса Савчук) за тел. (0332) 71-83-77, (050) 812-09-79.

ОФІЦІЙНО

Протоіерея Богдана Старовського призначено настоятелем парафії Великомучениці Тетяни в Луцьку (указ № 61 від 28 вересня 2011 р.).

Протоіерея Володимира Лозинського призначено настоятелем парафії Преподобного Сергія Послушного в с. Зміїнець Луцького райдек. (№ 63 від 6 жовтня).

Протоіерея Сергія Кібаша призначено настоятелем парафії Святителя Миколая Чудотворця в с. Блаженник Турійського дек. (№ 64 від 11 жовтня).

Священника Ігоря Кузьмича звільнено від обов'язків настоятеля парафій Різдва Пресвятої Богородиці в с. Кричевичі та Собору Пресвятої Богородиці в с. Ломачанка Ковельського райдек. і зараховано до кліру парафії Святої Трійці в Турійську (№ 66 від 18 жовтня, № 73 від 24 жовтня).

Священника Володимира Новіцького звільнено від обов'язків настоятеля парафії Великомученика Пантелеймона Цілителя в с. Відуті Турійського дек. і призначено настоятелем парафій Різдва Пресвятої Богородиці в с. Кричевичі та Собору Пресвятої Богородиці в с. Ломачанка Ковельського райдек. (№ 67, 69 від 18 жовтня).

Священника Ростислава Гроня звільнено від обов'язків настоятеля парафії Архістрати́га Михаїла в с. Рудня та Великомученика Димитрія Солунського в с. Валер'янівка Рожищанського дек., а **священника Тараса Ханаса** призначено на цю посаду (№ 71 від 19 жовтня, № 72 від 20 жовтня).

Священнику Андрієві Мовчанюку оголошено догану, а **протоіереям Михайлові Онищуку й Володимирові Дрозду** – сувору догану за порушення церковного уставу (№ 74, 75 від 25 жовтня, № 81 від 16 листопада).

Протоіерея Тараса Шередька звільнено від обов'язків настоятеля парафії Архістрати́га Михаїла в сс. Новий Двір і Ловище Турійського дек. із зарахуванням поза штат єпархії, а **священника Андрія Васи́лишина** призначено на цю посаду (№ 76, 77 від 10 листопада).

Священнику Миколі Щомаку дано благословення опікуватися парафією Великомученика Пантелеймона Цілителя в с. Відуті, **священнику Володимирові Пирогу** – парафією Покрови Пресвятої Богородиці в с. Торговище, **священнику Олександрові Добровольському** – Преображення Господнього в с. Сомин Турійського дек. (№ 78–80 від 10 листопада).

Священника Миколу Сегета звільнено від обов'язків настоятеля парафій Успіння Пресвятої Богородиці в с. В'язівно та Апостолів Петра й Павла в с. Проходи Любешівського дек. (№ 83 від 22 листопада).

Священника Андрія Шака звільнено від обов'язків настоятеля парафії Апостола Андрія Первозваного в с. Дубова Корчма Горохівського дек., а **священника Миколу Сегета** призначено на цю посаду (№ 84, 85 від 22 листопада).

Головний редактор Андрій ГНАТЮК

Редакція:

протоіерей Віталій СОБКО (заст. головного редактора), **Віктор ГРЕБЕНЮК** (літературний редактор і коректор), **Валерія ЛЕСЮК** (відповідальний секретар), **Олександр БІЛЬЧУК** (верстка, «ІНЦІАЛ»), **Галина МЕЛЬНИК** (набір).

При використанні матеріалів часопису для публікації в інших ЗМІ посилання на нього обов'язкове. Редакція не завжди поділяє позиції авторів, які несуть відповідальність за достовірність поданої інформації, та залишає за собою право редагувати матеріали або не друкувати їх зовсім. Рукописи не рецензуються і не повертаються, листування з читачами – тільки на сторінках газети.

ВОЛИНСЬКІ ЄПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ
Часопис Волинської єпархії Київського Патріархату

Передплатний індекс 91241

Засновник і видавець –

Управління Волинської єпархії Української Православної Церкви Київського Патріархату

www.pravoslavja.lutska.ua

Адреса редакції: 43025 Луцьк,

Градний узвіз, 1. Тел./факс: (0332) 72-21-82

pres-sluzhba@ukr.net

Свідцтво про державну реєстрацію:
ВЛ № 219 від 03.08.2004 р.

Друк: ПРАТ «Волинська обласна друкарня»

Луцьк, просп. Волі, 27. Тел. (0332) 24-25-07

Наклад 3500 пр. Ціна за домовленістю

Зам. № 5486